

Sunt un om liber (2)

Adrian Păunescu

Sunt un om liber,
ceea ce eu gândesc singur,
ceea ce eu scriu singur,
noapte de noapte,
poate ajunge, ziua,
în mâinile voastre,
sub ochii voștri,
poate intra în lume,
poate intra
în istoria literaturii,
sub formă de libertate
care-și caută rostul.

Nici o libertate
n-are nici un rost
singură,
fără setea de ea,
fără nevoia de ea,
fără dorul de ea,
fără negația ei
care-i necesitatea.

Hemoragia libertății inutile!...

Bronzul fără formă
nu va fi niciodată monument,
libertatea fără necesitate
nu va fi niciodată creație,
cred în libertate
dar nu cred în opoziția
dintre libertate și necesitate,
a fi liber nu e mai mult
decât a fi necesar,
a fi necesar nu e mai mult
decât a fi liber.

A fi necesar! Ce puțin, nu?
Dar ce mult,
dacă te simți într-o zi
inutil
când tu te guduri pe țărm
și cineva se îneacă în apă,
cerându-ți surd adevărul.

De ce eu? De ce tocmai mie?
De unde mă cunoaște pe mine?
Să-și cheme cunoscuții,
rudele,
prietenii,
nu pe mine,
eu am nevoie de liniște,
vreau să mă odihnesc,
vreau să mă deconectez,
nu-i așa,
nu cunosc, n-am văzut, n-am auzit.

...Și omul se îneacă,
mai mult apăsător
de indiferența ta
decât tras în adânc de bulboane
astfel se îneacă el,
în vreme ce tu
teoretizezi
libertatea de a-l lăsa
liber
să se înece,
din moment ce nu tu
l-ai aruncat în apă.

Și iată-te
în apă și tu,
cerând ajutor,
ingrată e lumea,
oamenii au ajuns la indiferență,
fără nici o rușine,
fără nici o remușcare,
stau pe țărm,
și tu te îneci
și îi strigi
și ei îți lasă libertatea
de a nu-ți fi necesari,
dacă de atâtea ori
le-ai închis ușa-n nas
și telefonul, când te-au rugat
întâmplător, ceva,
de ce să te tulbure acum,
când ești liber să bei
toată apa lumii?

Bucură-te de libertate
naufraziul personal,
de ce să-i mai chemi,

de ce să-i mai învinovățești,
ei fac cu tine
ceea ce și tu faci cu ei,
își văd de treabă.
Nu-i treaba mea, nu-i treaba mea,
de ce să mă bag,
așa a murit acum mulți ani
un strălucit profesor de matematici,
într-o Craiovă indiferentă,
venea de la baia de aburi,
îi făcuseră frecție la cap
și a căzut pe stradă,
trecătorii - unii dintre ei elevi -
îl ocoleau, mirosea a spirt
și lor li se părea că e beat
și câți nu au plâns apoi
aflând că l-ar fi putut salva
doar aplecându-i-se deasupra
cu puțină apă rece!

Indicii greșite, așa și pe dincolo,
toți suntem hiperdeștepți,
toți știm,
zvonuri și colportaje,
nimic limpede
și senzația bolnăvicioasă
că ești liber
într-o seară
dumnezeiască
de pe lume.

Atunci, poți comite crime,
atunci, poți iubi mortal,
nici nu e mare deosebire
între iubire și crimă,
iubești din toată lumea
o singură ființă,
omorând în sufletul tău
restul de cinci miliarde,
o seară de miracol,
în care ți se pare
că ești liber
să faci
numai ceea ce trebuie.

Astfel și ei,
astfel și eu,
omorâi o pădure întreagă

să-mi fac hârtie
pentru ca poemele mele
să ajungă la voi,
omorâi o mină de plumb
și luai din viața semenilor mei,
tipografii de la „Casa Scânteii”,
editorii de la „Cartea Românească”
și muncitorii ceferiști
și muncitorii de la fabrica de hârtie,
muncitorii forestieri,
ca să ajung până la voi,
astfel și eu,
liber la masa mea de scris
dar nedoritor de libertate,
când e să-mi fac publică
libertatea de poet.

Sunt un om liber,
ceea ce scriu eu
ajunge până la voi.
Sunt un om liber,
poezia mea
are adresă,
are culoare,
are apartenență,
are personalitate juridică,
are miros,
are patrie,
are părinți,
are defecte
și are prin ce pădure
să ajungă la voi.

Câte nuiiele m-au bătut în copilărie,
câte nuiiele m-au bătut în tinerețe,
toate s-au prefăcut
în pădurea aceasta
care-mi este hârtie,
pentru poezia mea,
pentru libertatea de a vă fi poet.

Ceea ce ieri m-a durut
astăzi mă mângâie,
ceea ce m-a ars alaltăieri
astăzi mă oblojește,
pădurea-mi acoperă cu vuietul ei
rănilor copilăriei și ale adolescenței,
supraviețuiesc rănilor mele

făcute cu nuiua
și tot pe nuiă îmi transcriu
supraviețuirea
și libertatea de a vă fi necesar.
Vă sunt necesar? Aveți nevoie de mine?
E destul că, din când în când,
cade o pădure
în capcana hârtiei de scris?

Vă dau toată libertatea mea
pentru un semn de viață,
spuneți-mi că vă mai sunt necesar,
nu mă lăsați singur, să înnebunesc
în libertatea cea mare
că n-aveți nevoie de mine.

Vorbiți-mi, scrieți-mi, atenționați-mă,
(Adresa mea este:
Adrian Păunescu, București sectorul I,
strada Dionisie Lupu numărul 84)
dacă nu, să știți că renunț,
și așa sunt unii care cred
că am scris prea mult,
arătați-mi adevărul, confirmați-mă,
infirmați-mă, dar auziți-mă,
sunt un om liber,
adică nu pot trăi singur,
sunt un om liber,
adică am nevoie de ecou,
sunt un om liber,
adică
nu pot
fără voi,
nu pot,
credeți-mă, sunt un om liber.